

Kære Annisette.

Det er mig en meget stor glæde at skulle overrække dig vores fredspris i dag.

Jeg er klar over, at det er en uhyre banal måde at indlede en prisoverrækkelses tale på. Men jeg mener det virkelig: **DET ER MIG EN MEGET STOR GLÆDE** at skulle overrække dig vores fredspris i dag på Kunstnere For Freds 30. generalforsamling.

I vores formålsparagraf står der:

”Kunstnere For Fred tilskynder professionelle kunstnere til at stille deres talent og faglige kunnen til rådighed for projekter, der støtter fred og nedrustning, beskyttelse af miljøet, international solidaritet og samarbejde samt menneskers ligeret uanset hudfarve, køn, religion og handicap. ”

Hvis der er nogen kunstner i Danmark, der har brugt sit talent og sin kunnen til støtte for samtlige de nævnte gode formål, må det være dig! Derfor var i der bestyrelsen også fuld enighed om, at du skulle have vores pris.

For et par måneder siden hørte jeg dig synge for Fred i Gaza på Christiansborgs Slotsplads. I forsøg på at råbe de politikere op, der kaster Danmark ud i den ene krig efter den anden i den uendelige, såkaldte krig mod terror, men som forholder sig passive overfor Israels uendelige terrorkrig i Gaza og nedslagtning af det palæstinensiske folk. Du synger din smerte og protest ud, så det går til marv og ben. Igen er det vist forfærdeligt banalt, det jeg siger, men jeg mener det virkelig! Tårerne løb ned ad mine kinder.

Hvor har du stillet op mange gange, og hvor har Savage Rose dog altid været der, når det gjaldt. Hvor har I altid haft ret, du og Thomas, som vi så inderligt savner og hvis mod og stemme, vi har sådan brug for. I har om nogen forsøgt at tale fredens, retfærdighedens og kærlighedens sag i kampen mod kortsynethed, grådighed, dumhed og ikke mindst løggen. Du bliver heldigvis ved - drevet af din indre stemme - anstændighedens, med dit nye, unge band.

Jeg ved, at Savage Rose er ude med en ny cd med nye sange, men også med genindspilninger af mange gamle numre. Og jeg ved, at Savage Rose har eksisteret i 46 år og du har været med hele vejen som det betagende midtpunkt. Jeg kan ikke påstå, jeg har fulgt din karriere særlig tæt, men når jeg har hørt dig, har jeg altid været dybt berørt. Jeg vil heller ikke stå her og plapre løs om musik, for det er ikke mit speciale, men jeg tillader mig at hævde, at jeg kan høre når der er nerve, engagement, intensitet og lidenskab tilstede. Jeg kan godt mærke, når der ligger en dybtfølt fortvivlelse, en ægte indignation, en inderlig længsel, og en ubestikkelig oprigtighed bag. Og der er jeg aldrig i tvivl.

Savage Rose har været der og sunget og spillet til alverdens støttearrangementer for at give håb til de ulykkelige, undertrykte, fattige og forfulgte både indlands og udenlands. For strejkende havnearbejdere, for lejepladsen Byggeren på Nørrebro, for slumstormerne på Vesterbro, mod apartheid i både Sydafrika og USA, for The Black Panthers, for bøsser og lesbiskes rettigheder, mod rovdrift på vores planet, mod militærkuppet i Chile, imod Vietnamkrigen o.s.v. o.s.v. Jeg skal ikke stå her og remse alle jeres bedrifter op. Men en af de beretninger, du har fortalt om i et langt interview, for nylig, gjorde dog et særlig stort indtryk på mig: Da I tilbragte en hel måned i en palæstinensisk flygtningelejr

i 1981. Du var gravid og I spillede og sang for de sårede mennesker, der havde mistet alt. Nogle manglede arme og ben. Forældreløse børn, der bar rundt på hinanden. Små dybt traumatiserede unger, der levede i evig angst, men som lyste op og dansede og sang med jer med strålende øjnene, og som kom og gav dig en lille, halvvisse blomst, de havde fundet i støvet, som tak. Du oplevede et livsmod og en optimisme og et ønske hos dem om at leve fuldt og helt i dette øjeblik, i et intenst nærvær sammen med Jer og musikken, for i morgen var det måske for sent.

Mange år senere, da I boede i Los Angeles, blev krigen mod muslimerne skudt i gang efter terrorangrebet d. 11. september 2001. Der oplevede I også en enorm samhørighed mellem koreanere, irere, indianere, mexicanere, sorte, gule og hvide, der demonstrerede imod krigene i Afghanistan og Irak. En million mennesker i en fælles protest, folk, der vidste, der var noget galt med de påstande, der var brugt som påskud til at starte krigene.

Som Thomas senere udtrykte det i sit brev: Budskab fra Græsrodderne et par uger før han døde:

”Når vi kommer ned under den løbske grådighed, bagom løggen, er drømmene, tårerne og latteren de samme overalt i verden. De tusinde vidunderlige blomster, som udgør klodens kultur, udspringer af én rod, som alle folkeslag kender i sit inderstes dyb. Det er længslen efter frihed.”

Vi har et motto i kunstnere For Fred: Det er ganske enkelt: Uden sandhed ingen fred. Som budbringer af sandhed i kamp for fred og frihed, skal du have vores fredsdue, som Bo, der fik den sidste år,

vil overrække dig. Men du skal også have vores lille gave på 2000 kr. og nogle roser, som ganske vist ikke er vilde, men røde, og røde roser er røde roser, er røde roser.

Pernille Grumme